

"ילדים!" אמר אבא, "די פֿכּר לָריב,
לְכֶלֶב רָגִישׁ זֶה עָלוּל לְהִכָּאִיב.
בוֹאוּ רְאוּ אֵיזָה כֶּלֶב נֶחֱמָד,
לְכֵן מְנַקֵּד בְּכִתְמֵי שׁוֹקוֹלָד.

ראו את עֵינָיו, את אפּוֹ הָרֵטֵב,
פְּרוֹתוֹ הַנוֹצְצָת, מִבֶּטוֹ הַטּוֹב,
וְהֵכִי חָשׁוּב - בְּזַנְבוֹ מְכֻשָּׁשׁ,
שְׂמֵחַ מְאוֹד בְּכֹל מִי שְׂפוּגֵשׁ.
כֶּלֶב כָּזֶה, יְדִידוֹתֵי וְאוֹהֵב,
כִּדְאֵי שְׁנַקְרָא לוֹ 'לֵב'."

אלון, שאוהב לקפץ ולרוץ,
בחר לו תכנית לבצע בחוץ:
"אזרק לו מקל שירויץ ויחזיר -
כך יגיע לכשר אדיר.
יהיה לי כּלב בריא וחזק,
שירצה רק אתי לרוץ למרחק."

"אני יודעת... " לחשה לפתע רות,
"אנחנו פשוט נעשה תחרות.
ומי שיכרז מנצח יחיד,
הכלב יהיה שלו לתמיד..."

אבא צחק: "הרי זו בדיחה,
"הכלב שיה לכול המשפחה..."
אך כשאבא פרש - פרגיל - למנוחה,
החלו השלושה מיד במלאכה.
כל אחד בתדרו ישב וחשב
איך לרכש את לבו של הכלבלב.

